

แผนที่แสดงทางเดินของอารยธรรมอินเดียสู่ตั้งกา อินโดนีเซีย พม่า ไทย แหลมมลายู อินโดจีน และประเทศจีน

อารยธรรมอินเดียเข้าสู่อาณาจักรทวารวดี

หลักฐานจากการขุดค้นโบราณสถานที่ตำบลคูบัว จังหวัดราชบุรี และคูทอง จังหวัดสุพรรณบุรี สันนิษฐานได้ว่า ทวารวดี กงเป็นอาณาจักรใหญ่โต ซึ่งเดิมกงเป็นดินแดน

ที่ชาวอินเดียเคยเข้ามาค้าขายอยู่ก่อนแล้ว ครั้นเมื่อเกิดสงครามขึ้นที่ประเทศอินเดียในสมัย
พระเจ้าอโศกมหาราช จึงได้พากันอพยพหนีภัยเข้ามาในดินแดนแห่งนี้ พร้อมกับนั้นก็ได้นำ
ความรู้ในวิชาการต่าง ๆ เข้ามาสั่งสอนเผยแพร่แก่ชาวเมือง ชาวอินเดียที่นับถือศาสนา
พราหมณ์ก็นำศาสนาพราหมณ์ในยุคลัทธิฮินดูเข้ามาเผยแพร่ ผู้ที่เป็นพุทธศาสนิกชนก็เผยแพร่
พุทธศาสนาและพุทธศิลป์ การเดินทางของชาวอินเดียเข้ามาสู่ดินแดนแถบนี้ คงจะมาได้ทั้ง
ทางเรือและทางบก แต่ส่วนใหญ่คงมาทางเรือ เพราะดินแดนตอนนี้อยู่ในเส้นทางไปมา
ค้าขายระหว่างกันอยู่แล้วตั้งแต่โบราณ ชาวอินเดียที่มากองขึ้นบกที่เมืองมะตะบัน (มะระแหม่ง)
แล้วเดินข้ามเทือกเขาต่อมา จนเข้ามาสู่ที่ราบภาคกลาง ชาวอินเดียที่เข้ามาในครั้งนั้น
สันนิษฐานว่าคงมีหลายพันคน และคงมาตั้งเมืองศูนย์กลางขึ้น ณ บริเวณดินแดนที่เป็นจังหวัด
นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี กาญจนบุรี และจังหวัดอื่น ๆ ในภาคนี้ซึ่งคงเป็นส่วนหนึ่ง
ในอาณาจักรทวารวดี

ยานพาหนะที่คนสมัยทวารวดีใช้ สันนิษฐานจากโบราณวัตถุรูปปั้นมีรูปเรือ
สำเภาะซึ่งประดับที่ฐานเจดีย์จุฬามณี จังหวัดนครปฐม รูปปั้นนี้เป็นรูปช้าง พมที่จับเส้น
จังหวัดนครสวรรค์ รูปคนขี่มา ๒ ตัว พมที่วัดโฆลงสุวรรณคีรี ตำบลลูบัว จังหวัดราชบุรี ยืนยัน
ว่า ชาวทวารวดีมีช้างและมาเป็นยานพาหนะทางบก และใช้เรือสำเภาะสำหรับการติดต่อค้าขาย
ทางน้ำ หลักฐานที่ค้นพบคือโบราณวัตถุที่ตำบลพงตึก อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งอยู่
บริเวณริมฝั่งแม่น้ำแม่กลอง ได้แก่ พระพุทธรูปแบบอมราวดีของอินเดีย พุทธศตวรรษที่ ๗ - ๘
ลักษณะมีใบเป็นช่องที่สร้างขึ้นในพื้นที่เมือง แต่เป็นช่องที่ชาวอินเดียได้นำติดตัวเข้ามาในสมัยนั้น
ชื่อเมืองต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำแม่กลองมีชื่อตรงกับชื่อเมืองใน
ประเทศอินเดียหลายเมือง เช่น เพชรบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี และอโยธยา สันนิษฐานว่า
ชาวอินเดียคงจะนำชื่อเมืองในประเทศของตนมาขอให้เจ้าผู้ครองนครเป็นผู้ตั้งชื่อในดินแดน
ใหม่แห่งนี้ได้

เมืองสมัยทวารวดีมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมมุมมน หรือรูปคล้ายวงกลมมีกำแพง
ดินและคูล้อมรอบ (คูแผนที่ตำบลลูบัว และอุททอง) ภายในเมืองมีสระน้ำอยู่ ๑ หรือ ๒ สระ

บางเมืองมีสระอยู่ที่หน้าประตูเมือง บางแห่งเช่นที่เมืองจันเสน, มีบึงขนาดใหญ่อยู่ใกล้เมือง ภายในเมืองมีร่องรอยของการระบายน้ำเป็นอย่างดี โบราณสถานภายในเมืองพบน้อย ส่วนมากจะพบนอกเมือง การสร้างศิลปวัตถุนั้น สันนิษฐานจากโบราณวัตถุที่ขุดพบในดินแดนแถบนั้น แสดงว่าในระยะแรก ๆ คงจะเป็นฝีมือช่างของชาวอินเดียเอง โดยยึดถือหรือทำตามแบบอย่างศิลปสมัยคุปตะของอินเดียซึ่งเป็นช่างฝีมือที่ประณีตสวยงาม ชาวอินเดียที่นำศิลปกรรมที่เป็นสมบัติของตนคิดค้นมาบ้างคงจะมีจำนวนไม่มากนัก และส่วนที่นำมาคงจะใช้เป็นแบบอย่างที่จะปั้นหล่อขึ้นเท่านั้น พระพุทธรูปที่ทำขึ้นในยุคแรกมีลักษณะงามและมีความรู้สึกเหมือนคนจริง ๆ ต่อมาก็คงเป็นฝีมือชาวพื้นเมืองที่อยู่เคิม ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นชาวมอญอพยพมาจากทางภาคใต้ของประเทศพม่าเข้ามาอาศัยอยู่ในดินแดนแถบนี้และรับนับถือพุทธศาสนาและแบบอย่างพุทธศิลป์มาเป็นของตน สั้งเกตจากลักษณะรูปปั้นมีหน้าตาละม้ายไปทางคนพื้นเมืองเป็นส่วนมาก

